

som Krampetræk, og saa et Kys, saa langt,
saa tavst som denne salig — stille Nat,
og dybe, dybe Aandedræt, hvis Skælven
udtalte mer end baade Ord og Kys.

Caroline Amalie.

Den smukke og vellignende Statue af Enkedronning Caroline Amalie, som den 28. Juni afsløredes i Rosenborg Have, genkalder Mindet om en i ydre som i indre Henseende dejlig Kvindeskikkelse. Caroline Amalie var en Ære for vort Land, en Hæder for vort Køn. Selv har hun ved sin moderlige, kærlige Omsorg for forsømte Smaabørn rejst sig et Minde, der vil lyse langt ud i Tiderne, og som efterat hun havde vist Vej og givet Eksemplet, fik en Rækkevidde, som hun næppe selv havde vovet at haabe. En Gerning, der som hendes havde sin Rod i Kærlighed og Sandhed, vil aldrig savne den Velsignelse, der giver Vækst, og dertil hørte, at hun fandt Medhjælpere, hos hvem den samme Kærlighed og Forstaaelse, for hvad der trængtes til, var til Stede, som Fru Suzette Maribo, Frøken Nanny Bech og Frøken Nørregaard.

Hos Dronningen havde Tanken længe arbejdet. I et Bostonner Tidsskrift, hvor der er givet en meget sympathetisk Skildring af hende, fortælles, at da Kristian den 8. og hans Dronning en Gang paa Hjemrejse fra Udlandet kørte alene, havde de længe siddet tavse og sét ud hver af sit Vindue. Da spurgte Dronningen: „Hvad tænker Du paa?“ Og Kongen svarede: „Jeg tænker paa, hvad jeg kan gøre for at udvikle Kunst og Videnskab i mit Land. Og hvad tænker Du paa?“ Dronningen svarede: „Jeg tænker paa, om jeg kunde hjælpe til, at mange Smaabørn, der nu lever under ulykkelige Forhold, kunde komme under kærlig Beskyttelse i Omgivelser, hvor der blev lagt en bedre Grundvold for deres Opdragelse.“

Hvilket Gode Asylerne har været og er for Forældre og Børn, hvor meget ondt de har afværget, er uberegneligt. Ligesom Stenen, der kastes i Vandet vedbliver at danne Kredse næsten i det uendelige, saaledes ogsaa ægte Kærlighedsgerninger, og Danmarks Kvinder vil ikke blot bevare